

*Long
1200*

*Chât
Légal
Nam
Vérot
Fuyet*

TUC GÁI ANH-HÙNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng

CUỐN 18 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Người trả thù 12 xu trọn truyện (trình-
thám cách-mệnh tiêu-thuyết. *No 206/1*)

Rất hay, rất vui, rất ly-kỳ đọc mãi không chán

Bán tại Nhật-Nam Tư quán Hanoi

Trương-thất và Tôn-hải nóng muốn báo-
thù, Thiết-dầu-đa chỉ còn hai tên đồ-đệ ở
nhà, một tên là Tri-nguyên, một tên là Tuệ-
nguyên, hai tên ấy dầu đều có võ-nghệ, nhưng
cũng tã-t hường, ngoài ra còn một vài trăm
tên lâu-la nữa mà thôi. Bấy giờ bỗng thấy
tên lâu-la ở dưới núi lên báo rằng : An khâm-
sai mang quân đến đánh lấy núi Dương-giác.

Bọn Tri-nguyên cả cười mà nói rằng :

Tha-hồ cho chúng nó kéo đến, sư-phụ ta
đã hóa phép ngăn sông rồi.

Trương-thất nói :

Bến dò Mắt-dê vốn là đường lớn đi vào
núi, nếu chúng nó không biết là ta đã dùng

8. 1834

pháp-thuật ngăn lại, thì chắc là trúng kế, chứ chẳng thoát được nào, chỉ có hai bên núi đều có đường nhỏ, cần phải canh giữ cho cẩn-thận mới được.

Tri-nguyên và Tuệ-nguyên hai người lấy làm phải, rồi chia nhau mỗi người đi canh giữ một bên, và trông nom cả đặng trước núi, dặn Trương-thất trông nom ở trong chùa ; lại có tên Hoắc-sĩ-Đạo từ khi đến đó, được Thiết-dầu-đà trọng-dụng lắm, giao cho trông nom các việc vặt ở trong chùa.

Tri-nguyên và Tuệ-nguyên cắt đặt xong rồi, lập tức đi ra đặng trước núi, ra đến nơi, thấy binh - mã ở bên kia bến dò, đóng lại không chịu sang, lại sai người đến dò thám ở đại-doanh, thì vẫn thấy như cũ. Cho mãi đến tối, bọn binh-mã ở bên kia bến dò vẫn đóng đó như trước, bỗng thấy về phía đông có lửa bốc lên, dật nẩy mình, vừa toan cho người đi xem thế nào, lại thấy phía tây núi cũng có lửa bốc bùng bùng. Tri-nguyên và

Tuệ-nguyên đều hốt-hoảng, chia nhau mỗi người đi mỗi ngả xem thì bên nào cũng thấy quan quân xông vào theo chiều gió mà đốt lửa, Tri-nguyên và Tuệ-nguyên sợ bến đò Mắt-dê có biến chẳng, nên cứ phải cố giữ, bỗng thấy Phùng-thiết-kiên ở phía đông mang quân xông vào Tri-nguyên và Tuệ nguyên phải chia đầu đối-dịch. Bấy giờ gió to lại nổi lên, nên ngọn lửa ở phía tây cháy lên lại càng mạnh, sáng đỏ rực cả góc trời, hai bên ra sức đánh nhau, nhưng quan quân thế mạnh quá, không sao địch nổi ; Tuệ-nguyên bị Triệu-băng đâm cho một mũi giáo chết. ngay Tri-nguyên trông thấy sợ quá, vội vàng bỏ chạy, Phùng-thiết-kiên và Triệu-băng chia đường đuổi theo. Bấy giờ đã là canh hai. Tri-nguyên chạy về đến giữa đường, bỗng thấy ở trong chùa sáng rực giời, lại thấy một tên lâu-la hốt-hoảng, chạy ra báo rằng :

Lạ quá ! không biết quan quân theo đường nào kéo vào, thế rất dữ-tợn. Trương - thất

Dại-vương dịch không nổi, đã bỏ chạy rồi. Tôn-hải bị giết, Hoắc-sĩ-đạo thì bị bắt. Tri-nguyên nghe báo sợ quá, chỉ còn có một mình không thể chống nổi, trước sau đều có quan quân kéo đến cả, bỗng lại nghe tiếng gào hò trong ánh sáng thấy Chu-tam cưỡi ngựa cầm roi sắt chạy đến chặn đường, đằng sau Phùng-thiết-kiên, Triệu-băng lại kéo đến, cuống quýt chưa biết chạy đằng nào, thì bị Chu-tam quất cho một roi sắt ngã lăn ra, quan quân xúm cả lại chối bắt, Chu-tam liền hỏi Phùng-thiết-kiên và Triệu-băng rằng:

Các người có thấy thằng Trương-thất ở đâu không?

Phùng-thiết-kiên nói:

Chúng tôi vừa lên tới nơi, chỉ giết được một tên hòa-thượng là Tuệ-nguyên, chứ chưa trông thấy Trương-thất, nếu quả nó lên trốn, thì chúng ta phải lập tức đi sục tìm, chớ để cho nó trốn thoát được.

Nói rồi ba người cùng hợp quân vào một

chỗ, đêm ấy lại là chính đèn rằm, một vùng
răng sáng vắng-vắc giữa trời, nên đi lại rất
dễ, lại gặp Hàn-thất nói rằng :

Khi chúng tôi ở ngoài xông vào bọn giặc
không chạy kịp, nên chúng tôi vừa bắt vừa
giết được gần hết, nhưng không thấy tên Cừ-
khôi đâu cả, hiện nay Tạ-tiểu và Hách-vũ đều
ở lại trong chùa để canh-giữ, bảo tôi mang
quân đi tìm bắt Trương-thất.

Triệu-bằng nói :

Chúng tôi cũng đang đi tìm nó đây.

Nói rồi lại chia mỗi toán đi một ngả, ra sức
tìm, nhưng lại chỉ bắt được mấy tên hòa-
thượng và mấy tên lâu-la mà thôi, còn
Trương-thất thì không thấy tông-tích ở đâu
cả. Chu-tam dậm chân mà nói rằng :

Cốt có thằng ấy, lại dễ nó chạy thoát
thực là uổng công !

Bấy giờ An-khâm-sai ở hậu doanh, nghe tin
đánh-phá được chùa Thanh-liên, vì bọn Tri-
nguyên bị bắt và bị giết cả, nên không ai ngăn

trở, liền sai Lục-vũ-sinh quanh đường đến đó hỏi dò tin-tức cho được rõ-ràng.

Lục-vũ-sinh vâng lệnh đi đến nơi, hỏi biết là Trương-thất trốn thoát được, lấy làm tiếc : quá, liền cùng nhau chia đường đuổi theo, bỗng thấy một tên lính chạy đến báo rằng :

Thưa các tướng - quân, tôi có biết rõ chỗ thẳng Trương-thất ẩn trốn.

Ai nấy nghe báo cả mừng, vội hỏi rằng :

Nó đâu ? Nó đâu ? Nó trốn ở chỗ nào ?

Tên lính nói :

Thật là nó đến ngày tận-số, vừa rồi tôi đi ra sau thấy có mấy cây to mọc bên ngoài cái khe núi ở đằng kia, dưới khe có một cái hang, thấy có một người ngồi thu mình ở trong ấy, người rất cao lớn. tay cầm một thanh đao sáng quắc. Chu-tam không đợi tên ấy nói xong, liền chạy ngay đi, Hàn-thất liền bảo tên lính ấy chạy theo, rồi mọi người lại cùng quân lính mang một cuộn thừng gai, âm

Ầm chạy theo sau. Tên lính ấy đưa Chu-tam đến ngay chỗ hang núi, Chu-tam vừa toan sông vào, bỗng thấy ở trong hang có tiếng vang lên, rồi thấy người ấy trợn mắt, thét rằng :

Đưa nào muốn chết thì vào đây !

Người ấy nói rồi, cầm đao chạy ra nhằm thẳng Chu-Tam mà chém.

HỒI THỨ 15

*Phá phép yêu, lập kế bắt Hung-tăng
Mượn chén rượu, kết-giao cùng liệt-sĩ.*

Lúc ấy Chu-tam vừa đi đến cửa hang, thì người ấy liền chạy ra dơ đao lên chém, Chu-tam dơ roi sắt lên đối-địch, hai bên đánh nhau rất dữ-dội. Lục-vũ-Sinh chạy ngay đến giúp sức cho Chu-tam, đằng sau Phùng-thiết-Kiên, Triệu-Băng và Hàn-Thất, cùng hai viên bá-tổng và mấy trăm tên lính đều chạy bỏ vây kín chung quanh, người ấy hoảng sợ toan chạy nhưng đường núi chật hẹp khó đi, lại vì cuống cẳng bị vướng vào cái dây chằng ở gốc cây,

ngã đâm sấp xuống ! Lục-vũ-Sinh nhảy phắt đến đập lên lưng, quân lính liền xúm bắt chối lại, bấy giờ ai nấy mới biết rõ người ấy quả là Thần-đán-Tử, Trương-Thất đại-vương thật !

Số là Trương-Thất thấy chùa Thanh-liên đã bị phá, các đồ-dạng của Thiết-dầu-Đà bị bắt, bị giết gần hết cả, sợ quá, vội tìm đường trốn ra, nhưng khi ra đến bên ngoài, thấy trước mặt đều có ánh lửa sáng, sợ người trông thấy, tìm quanh tìm quẩn, thấy có cái hang ấy, vừa bé nhỏ vừa kín đáo, liền chui vào ẩn, định chờ sau khi quan quân lui rồi, sẽ lẻn ra tìm đường đi nơi khác, không ngờ lại bị tên lính ấy trông thấy, thực là đến ngày tận số, nên tránh chẳng khỏi giờ.

Bấy giờ quan quân bắt trời được Trương-thất liền bỏ vào cũi, cùng nhau reo hò, khiêng về đại-doanh để trình nộp quan Khâm-sai.

Quan Khâm-sai thấy phá được sào-huyệt quân giặc ở núi Dương-giác và bắt được tên , cửu-khối là Trương-thất, thời rất lấy làm vui mừng.

chỉ có Thiết-dầu-dà vẫn cứ ng ỡ là đã có phép ngăn sông, quan quân không dám tiến vào, nên vẫn cứ xông-xáo khắp các nơi ở bên ngoài, định hành-thích quan Khâm - sai. Khi cùng hai anh em họ Âu phân-biệt rồi, liền đi sang An-gia-Bảo, bụng nghĩ : phen này thế nào cũng đâm chết được An khâm-sai, không đến nỗi uổng công như hai lần trước nữa.

Khi đi đến nơi, trông thấy ngay nhà công-quán, hỏi thăm thấy người ta nói là Từ-tham tướng mang hai mươi tên thân-binh cùng các nha-dịch ở đó canh giữ.

Thiết-dầu-dà liền tìm vào một cửa hàng cơm, bảo nhà hàng dọn cơm ăn, ăn xong, lững thững đi chơi các nơi, đợi đến canh hai mới ẻn đến nhà công-quán. Khi đến nơi, thót mình nhẩy phắt lên tường, xa xa nghe thấy ở phòng phía nam có tiếng người nói rằng :

Hôm nay quan lớn ta ngài đi nghỉ sớm quá, vậy chúng ta cũng nên đi nghỉ thôi.

Thiết-dầu-dà nghe nói cả mừng lắm-bắm nói rằng :

À thể ra An-khâm-sai ở đây thật, cứ xem cái quang-cảnh này thì quyết không có người bảo-hộ, khéo lắm chỉ một vài tên lính cùn mà thôi, thì ta còn sợ gì nó. An-khâm-sai ! An-khâm-sai ! phen này mi hẳn không thoát được tay ta ! . . .

Thiết-dầu-đà nghĩ vậy, rồi ở trên tường nhảy phắt xuống, lên đến bên ngoài cái phòng ở phía bắc trông vào, trong có đèn lửa, nhưng chỉ sáng lơ-mơ, liền bróc lên trên hè, chọc thủng cái cửa sổ giấy mà nhìn vào, thấy An-khâm-sai còn ít tuổi lắm, mặc quần áo thường, ngồi trên cái ghế chéo, mà ngồi dẽ vào một bên, tay cầm quyển sách để gần mặt mà xem, hai tên lính hầu đều đứng châu mắt vào.

Thiết dầu-Hà liền lấy rẻ nhét chặt hai lỗ mũi lại, rồi lấy nén hương-xông ra, thổi mỗi lửa châm lên, rồi thò đầu nén hương vào khe cửa sổ, miệng thổi cho khói bay tạt vào, chỉ một lát khói bay mù-mịt cả trong phòng, nhưng lạ quá, hai tên lính hầu vẫn cứ đứng yên, cả quan Khâm-sai cũng cứ ngồi xem

sách như thường, không ai bị mê cả! Thiết-đầu-Đà lấy làm lạ quá, lắm bầm nói một mình:

Quái thật ! thứ hương độc lắm kia mà, mọi khi ta đem xông vào chỗ nào, thì chỉ một lát là người bị mê-mạn, đang ngồi phải ngã ra, mà nằm ngủ thì liền mê thiếp đi như chết, vậy hôm nay không hiểu vì sao mà ba thầy trò An Khâm-sai lại không bị mê, có lẽ họ có thứ gì phòng độc chăng ? Âu là ta cứ phá cửa xông vào xem thế nào.

Thiết đầu-Đà nói rồi, liền phá toang cái cửa sổ bằng giấy, thót mình chui vào, nhảy phắt ngay đến bên mình An Khâm-sai, vội dơ tay nắm lấy, thì tâng-hắng cả người, té ra là người giả chứ không phải là người thật ! thì chính là một hình người bồ-nhiên, chỉ đội mũ mặc áo vào đó mà thôi, quay lại nhìn hai tên lính hầu, cũng là người giả cả, đó là Cố quân-sur lập kế để đánh lừa Thiết đầu-Đà nhảy vào, rồi phục quân để bắt sống.

Bấy giờ Thiết-đầu-Đà biết là chúng kế, vừa giận vừa sợ, miệng lắm-bầm nói :

Nguy cho ta rồi ! Ta lại mắc mưu thẳng danh con mắt rồi ! ta phải chạy ngay mới được !

Nói chưa dứt lời, bỗng nghe ở dưới chân có tiếng lộp cộp, mấy cái vầu lát ở dưới đều đổ ụp cả xuống, Thiết-dầu-Đà liền bị ngã lăn xuống dưới ; thì ra là một cái hầm, lại nghe có tiếng dậm-dịch hình như có người nhảy đến bắt, Thiết-dầu-Đà sợ quá, vội niệm thần-chủ, quăng mình nhảy phắt lên, người phục ở dưới hầm, không dám đuổi theo, vì sợ tà-thuật của nó rất gớm-ghe.

Thiết-dầu-đà lật-đật chạy ra, nhảy phắt lên trên tường, rồi lại nhảy ra ngoài đường cái, cầm đầu chạy thẳng, vừa chạy vừa thở, độ một quãng, thấy có cái miếu nhỏ ở bên đường, liền chạy ngay vào đó để ẩn. May đâu cái miếu ấy, ở trong không có ai cả, chỉ có một cái bàn thờ mà thôi, liền nhảy lên nằm nghỉ, chờ sáng ngày ra, đi lên tỉnh thành, vì nghĩ rằng có bốn nhà công-quán, mà đã đi ba nơi

không gặp cả, còn một nơi ở tỉnh thành, thì chắc là có An-khâm-sai ở đó.

Vì nghĩ như vậy, nên vừa sáng ra trở dậy đi ngay, đi luôn trong hai ngày mới đến nơi, tìm vào một nhà hàng, nghỉ một đêm, ngày hôm sau, buổi chiều, trước hết hãy đi vào trong thành, dò thăm tin-tức, rồi lại trở về nhà hàng ăn cơm uống rượu no say, đến quá canh một, liền thay mặc quần áo đi đêm, đeo cái túi gấm đựng các phù-phép, dắt thanh giới-đao ra sau lưng, rồi tắt phụt đèn, đóng chặt cửa phòng lại, trèo lên nóc phòng, nhảy phắt ra bên ngoài, thẳng đường đi đến nhà công-quán.

Đến nơi thấy ngoài cửa có một tên phu đứng canh, liền chạy đến nắm chặt lấy cổ, rút thanh đao sáng quắc ở trong bọc ra, chỉ vào mặt tên phu dọa rằng :

Nếu mi kêu thì ta đâm chết liền !

Tên phu sợ quá, kêu van xin tha chết cho, Thiết-đầu-đà hỏi :

Quan Khâm-sai mihiện ở nay chỗ nào, nên nói thực cho ta biết, ta sẽ tha chết cho.

Tên phu canh nói :

Quan lớn tôi hiện nghỉ trong thư-phòng ở cái vườn hoa, phía tây kia, vườn ấy có cái cửa đi vào, phía bắc có năm gian phòng, còn cái thư phòng thì ở phía tây.

Thiết-dầu-đà nói :

Ừ được, nhưng ta hãy chơi mi lại, chờ lúc nào xong việc rồi, trở ra ta sẽ cưới cho.

Thiết-dầu-đà nói rồi, liền xé áo tên phu ấy lôi đến dưới gốc một cây hòe to, trói ghì vào ở sau gốc cây, lại nhét dẻ vào mồm không cho kêu, xong rồi liền rảo bước chạy thẳng vào cái vườn hoa, quả-nhiên thấy có 5 gian phòng ở phía bắc, bên ngoài có che rèm, bên trong có ánh sáng đèn, ngoài hai cửa đông, tây có kê bốn cái ghế tre, có hai người ngồi.

Số là lúc ấy đã phá tan được núi Dương giác rồi. Chử-nhất-quan và Lục-vũ-sinh còn

đi theo quan Khâm-sai chưa về, ở đó chỉ có Cỗ-quân-sư cùng Phùng-thiết-kiên, Triệu-băng cùng bọn Hách-vũ, các người đi về đó trước để lập kế bắt Thiết-dầu-dà. Lúc ấy Cỗ-quân-sư đã bày-dặt mưu kế sẵn-sàng, phái quân mai-phục bốn mặt, ba người ngồi trên hai cái ghế, một bên là Phùng-thiết-kiên, một bên là Triệu-băng, đêm ấy hai người phải ngồi canh, bảo nhau ra ngồi ở bên ngoài, Thiết-kiên tinh mắt, lúc đầu thấp-thoáng ở trên đầu tường, có một cái bóng ở ngoài vào nhưng làm ngơ đi như là không biết, giả cách bảo Triệu-băng rằng :

Đại-kha ngồi trông nom cho cẩn-thận đấy nhé, tôi phải đi ra ngoài đây.

Triệu-băng nói :

Cứ đi, đã có tôi.

Phùng-thiết-Kiên liền chạy ra ngồi ở đằng sau cái đồng đá, giả cách đi ngoài, tay cầm sẵn một nắm đá, Thiết-Kiên vốn là người có tài ném, chờ cho Thiết-dầu-dà đi lại gần, niền

ném cho một hòn đá, đánh « độp » một tiếng, tin ngay vào giữa má, Thiết - dầu-dà đau quá dứt ngay dao ở sau lưng ra, bỗng lại thấy đánh độp một tiếng, một hòn đá rõ to ném chúng ngay vào bả vai, đau điếng cả người, không sao chịu được, liền niệm thần - chú cho khỏi đau, rồi vội vàng thót mình nhảy lên đầu tường. Triệu-băng ngồi trong thấy động, liền kêu lên: « có giặc ! có giặc ! » Phùng-thiết-kiên tâu vàc dao nhảy lên tường đuổi theo.

(còn nữa rất hay)

Cam-đoan là hay nhất, ly-kỳ nhất và không bộ chuyện nào sánh kịp bộ :

« 24 NGƯỜI ANH-HÙNG »

VÕ-HIỆP TIỂU-THUYẾT, ĐÃ CÓ SỐ 7

BIỂU KHÔNG SÔ 1, GIÁ 3 XU MỘT CUỐN

In và bán tại Nật-nam Hanoi